

Cyklistika

Ujížděl vlkům i grizzlymu. Ted' podobné dobrodružství chystá pro Čechy

26. června 2019 17:25

V březnu závodí na Aljašce v -50 stupních, v říjnu v Americe ve vedrech dosahujících 60 stupňů nad nulou. Jednou se kolem něj srocují divocí vlci, jindy má v patách grizzlyho nebo hladovou pumu. Chyba? V těchto závodech může být fatální. Technická pomoc organizátorů? Na tu zapomeňte. Jan Kopka je mužem, který pro Čechy tyhle extrémní závody na kole objevoval, a i v pětapadesáti stále objevuje. A jeden taky sám v Česku organizuje. Už v neděli začíná.

Jan Kopka na místě, kde to má nejraději. Daleko od civilizace. | foto: Archiv Jana Kopky

Má toho v poslední době na práci dost.

Stále jezdí po světě a objevuje extrémní závody, jeden takový sám organizuje, do toho se zkouší rozhoupat k napsání třetí knížky.

„Snažím se žít tak, aby mi na všechno vycházel čas, ale je to těžké,“ říká Jan Kopka.

Dobrodruh, pro kterého je dovolená u moře hotovým peklem.

„To vůbec neumím, a navíc mě to hrozně vyčerpá. Já bych z té dovolené vrátil v horším stavu než z extrémního závodu. Často lidem závidím, bylo by hezké si na chvíli lehnout, ale když se občas na pláži objevím, po půl dni už to nejsem schopný vydržet,“ směje se.

Mnohem raději vyráží do divočiny.

Do míst, kde neexistuje civilizace. Kde je pouze on a příroda.

Dolomitenmann všechno odstartoval

Za sebou má bohatou kariéru silničního cyklisty, později bikera. K extrémním sportům se dostal postupně. Není to ten typ, který by od mala chtěl skákat padákem.

„Byl to spíše přirozený vývoj, taková evoluce, ne revoluce. Extrémy jsem začal jezdit tak trošku z nudy. Závody na silnici jsou si dost podobné. Odstartujete, jedete nadoraz, ale nic moc nového nezažijete.“

Proto hledal způsob, jak se v pozdější fázi kariéry zabavit.

Zlom přišel v roce 1996, kdy se zúčastnil tehdy ještě ne příliš známého Dolomitenmanna. Závod se konal na trase s názvem Steinermandl, která vedla i přes lyžařské středisko Zetttersfeld. Na místě byla 25 centimetrová sněhová nadílka a v cíli -5 stupňů Celsia.

„Tehdy ještě nebyl tak zprofanovaný,“ říká po letech.

TADY TO ZAČALO. Jan Kopka na Crocodile Trophy.

V dolomitských Alpách začala cesta českého dobrodruha po extrémních podnicích. O pár let později, už v novém tisíciletí, se poprvé zúčastnil slavného Crocodile Trophy.

„Od té doby jezdím tyhle závody. Je to směs cyklistiky, dobrodružství, umění přežít, outdooru, přírody, exotiky. Jezdíte v místech, kde byste se normálně nedostali, nebo by vás nenapadlo tudy projíždět,“ vysvětluje své pohnutky.

Tak trochu jiná rizika povolání

Ano, jezdíte místy, kde ani nejsou cesty. Kde není civilizace. To s sebou přináší i celou řadu nebezpečí.

A nemyslete si, nejsou to pouze přírodní podmínky, které vás v noci straší.

Na aljašském Itaroidu, což je možná nejextrémnější závod na světě, závodníky nejvíce trápí mráz a otevřená voda. V -40 stupních jste blízko prochlazení a pokud si nevšimnete například tajícího ledu, můžete skončit po vodou. To může být konečná nejen v závodě...

„V těchto podmínkách nemáte ani náhradní věci. Pokud se vám tam přihodí něco opravdu zlého, jste v průseru,“ tvrdí Kopka.

Dá se tomu věřit?

Možná úplně nejhorší je přece jenom Beringovo moře. Kolem dokola pustá krajina, otevřený prostor a skučící vítr. „Pokud vás tady chytí sněhová bouře, nemáte se kam schovat. Nevyndáte si spacák, protože vám uletí. Nemůžete se vydat dál, protože na to nemáte sílu. Zamrzá vám voda, obličej,“ popisuje biker své nejhorší zážitky z Aljašky.

Sem tam se ale přihodí i vtipná historka.

„Jednou jsem jel právě na Aljašce asi dva dny mezi vesnicemi a najednou na řece seděl nějaký Eskymák a chytal ryby. Sjel jsem k němu z cesty a pozdravili jsme se. Už to bylo v druhé polovině závodu, skoro u konce po více než 1000 kilometrech. A on říká: Odkud jedeš? A já na to, že z Anchorage, kde byl start na druhé straně Aljašky. A on na mě tak koukal a povídá: No, měl bys jít k doktorovi,“ směje se dobrodruh.

Opačný problém než na Aljašce řešil na zmíněném Crocodile Trophy.

Závodu napříč Austrálií se český cyklista účastnil v roce 2000. Tehdy se jelo opravdu přes celou Austrálii, z jihu na sever. Z mírného pásma, kde nejvyšší teploty dosahovaly 15 stupňů se cyklisté postupně dostali do subtropického a následně do tropického pásma.

„Ve stínu 40, na slunci 65 stupňů. Jedete nadoraz a i když pijete, jste dehydratovaní. Můžete vypít 12 litrů vody během etapy a stejně budou úbytky daleko větší,“ říká. „Stala se mi i situace, kdy jsem měl najednou husí kůži, klepal jsem se, motala se mi hlava, padal jsem z kola. Přitom bylo obrovské vedro.“

Jeden teplotní extrém přebíjí druhý a nejde neuvažovat o tom, co je vlastně lepší. Jestli krutá zima, kdy když si lehnete, tak už se nemusíte probudit, nebo vedro, které z vás doslova vysává život. „Hodně lidí říká, že by chtěli radši to tepla. Ale nikdo neuvažuje o těch limitních situacích, které můžou nastat. Myslím, že ani teplomilové by to nedali,“ je přesvědčen Kopka.

Další z extrémních závodů, kterých se zúčastnil se jede na americkém kontinentu. Great Divide Race měří přes 4 tisíce kilometrů. Trasa vede po západním pobřeží Severní Ameriky z Albery v Kanadě, do Nového Mexika v Americe.

Zatímco na Aljašce a v Austrálii bylo největším problémem počasí, tady jsou to zvířata. „Nebezpečí zvířat je ve Skalistých horách daleko větší. Jsou tam pumy, černí medvědi, hnědí medvědi, grizzlyové. Může nastat souhra hloupých náhod, nebo uděláte chybu a máte obrovský problém.“

Každý je vítěz

Nic podobného nyní Kopka neřeší.

Aktuálně se totiž na 100 procent věnuje přípravě devátého ročníku 1000 mil napříč Československem.

Jak jinak, i ten se jezdí bez jakéhokoliv zabezpečení.

Letos se začíná už v neděli 30. června v nejvýchodnější obci Slovenska – Nové Sedlici a závod je otevřen pro bikery, běžce, chodce, koloběžkáře a všechny, kteří se pohybují vlastní silou.

Jistě, 1000 mil nemá takový punc exotiky jako extrémní na Aljašce nebo u polárního kruhu, ale i tak při něm závodníci zjišťují, že Česko a Slovensko třeba vůbec neznají. A že je krásné.

„Závod vede po místech, která jsou hezká, ale nejsou zprofanovaná a hojně navštěvovaná. Vedeme je tam, kde je co nejmíň civilizace, aby se všichni odpoutali od starostí a zažili ten primitivní život, který vám dá obrovskou svobodu. Máte pak 24 hodin jen pro sebe. Spousta lidí se vrátí domů a neví, co má v práci dělat. Trvá jim dostat se zpátky,“ popisuje Kopka.

Plno lidí se poté vrátí a ožení se, rozvede se, změní práci.

„Udělají věci, které je do té doby nenapadly, nebo neměli odvahu je udělat. I proto je těch 1000 mil je úžasných. Když vidím ty lidi, jak trpí,

Fotogalerie

[Zobrazit fotogalerii](#)

nadávají mi, ale pak se vrací a já na nich vidím, co jim to přineslo, jsem rád, že jsem tu myšlenku zrealizoval a že to lidi zasáhlo," těší ho.

Ten nápad se zrodil před osmi lety, kdy chtěl Kopka českým extrémním bikerům dát možnost zažít něco podobného, co on zažíval v minulých letech všude po světě.

Extrémní závod 1000 mil, který pořádá jablonecký biker a dobrodruh Jan Kopka, provede cyklisty, koloběžkáře i pěší horskými hřbety od východu Slovenska až po západ Čech. Trasa je extrémně náročná a každý se musí obejít bez cílené podpory.

„Ale nečekal jsem, že to bude takový fenomén. Že to lidi přijmou za své. Ono to vlastně tak hezky navazovalo, aniž bych to plánoval. Nejprve byly moje reportáže ze závodů, pak knížky, které lidé četli a pak to chtěli zažít na vlastní kůži. Teď mám radost, že se v tom nachází. Že si vyzkouší něco podobného, co jsem zažíval já a nemusí za to utrácet takové peníze,“ říká.

Při prvním ročníku byl ale značně nervózní.

Bál se, že jeho úmysl lidé nepochopí. Že si po dvou dnech řeknou – proč bych se tady měl plácát, jdu domů.

„Tady je totiž jednoduché skončit. Máte všechno blízko, máte mobil, můžete zavolat. Bál jsem se, jestli lidi nepochopí, proč se mají trápit, proč mají trpět, mít strach, klepat se zimou. A oni to pochopili. Navíc zájem pořád roste. Když teď spustíme registraci na Silvestra, za 2,5 minuty je vyprodaná,“ usmívá se.

Závodu se účastní maximálně 150 lidí.

Proč ne víc?

Jednoduše proto, že by tím 1000 mil ztratilo svou filozofii.

„Pokud by startovalo víc lidí, závod by ztratil duši,“ vysvětluje Kopka. Takhle se celé pole roztáhne na určitou vzdálenost a každý si to utrpení prožívá sám, což je ten nejvíc očišťující efekt.“

A co čeká na vítěze a všechny, kteří dorazí až do cíle? Nic moc.

Hlavní celou pro všechny je totiž tričko. Závod se záměrně nejede o hmotné ceny, aby to cyklisty nesvádělo k podvádění a zachovala se tak čistota klání.

„Každý si přijde na podium pro tričko, každý se pak cítí jako vítěz,“ dodává Kopka.

Autor: Matěj Tomíček

**Svatební cesta byla fiasko,
vztah zachránila Milešovka,
tvrdí novomanželé**